

Se joacă vorbele fără de haină

Stelian Stancu

Privim în sus, credem sublim
Că Domnul stă și ne așteaptă
Ne facem poate că iubim
Dar mintea este pe o treaptă,
Pe care trupul o dezbină
Pe care sufletul o cheamă
Pe care prinde doar rugină
Pe care visul o destramă.
Privim în jos, mai cu nădejde
Că sunt ai noștri și ne înțeleg
Ne ducem amintirile în mreje
Dar trebuie să mai desleg,
El trupul de amarul clipei
El sufletul fără odihnă
El gândul de fiorul stipei
El amalgamul ce nu ne dă tihnă.
Credem în tot, apoi nimicul
Ne lasă a găsi el golul
Sedăm cu calm mereu el stihul
Și ea speranța fără de ocol.
Nu mai privi în depărtare
El tristul îți este prieten
Te lasă singur către desfătare
Uitând curând și ultimul refren,
Al duhului ce e de taină
Deși nu cred cei mulți în el
Se joacă vorbele fără de haină
Iar gândul este tot rebel.
Nu vă încredeți în cuvinte
Pe care unii le rostesc
Sunt doar ofrande și sunt oseminte
Pentru cei snobi, ce nu gândesc.